

РЕШЕНИЕ

№ 8131

гр. София, 29.12.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.12.2017 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Росица Бузова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10879** по описа за **2017** година докладвано от съдия Росица Бузова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208 – чл.228 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.
С решение от 30.06.2017 г. по НАХД № 5863/2016 г. на СРС, НО, 103 състав е отменено Наказателно постановление (НП) № F186823/01.03.2016 г., издадено от директора на ТД на НАП–С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх.С, ет.7, офис 25 основание чл.17, ал.1 от Закона за статистика на вътреобщностната търговия със стоки (ЗСВТС) е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл.11, ал.1 ЗСВТС. Срещу това решение е подадена касационна жалба от ТД на НАП–С. с доводи, че е неправилно, тъй като въззивният съд е нарушил закона по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, квалифицирайки случая като маловажен по чл.28 ЗАНН. Процесното нарушение било формално, на просто извършване, без значение били причините и последиците от неизпълнение на публичноправното задължение по чл.11, ал.1 ЗСВТС. Липсата на настъпили вредни последици можела да обуслови

налагане на имуществена санкция в нормативния минимум по чл.17, ал.1 ЗСВТС от 500 лв., което и било сторено. Нормата на чл.11, ал.1 ЗСВТС имала за цел да се осигури възможност за проследяване стопанския поток, извършване на дружеството чрез създаване и спазване на ясни правила за отчетност. Обстоятелството, че нарушението било извършено за първи път, било взето под внимание при определянето на имуществената санкция в законоустановения минимум, в който тя отговаряла на целите по чл.12 вр. чл.83 ЗАНН. Иска се от тази инстанция да отмени решение по НАХД № 5863/2016 г. на СРС, НО, 103 състав и вместо него да постанови друго, с което да потвърди НП № F186823/01.03.2016 г., издадено от директора на ТД на НАП - С..

Ответникът [фирма] – С. не представи отговор по касационната жалба, не изпрати представител за участие при разглеждане на делото в с.з., нито писмено становище в касационното производство.

Прокурорът от СГП даде заключение, че касационната жалба следва да се отхвърли и да се потвърди решението на СРС.

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима - подадена е от надлежна страна по чл.210, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл.211, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Административен съд София–град при извършената касационна проверка по чл.218 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН прие следното:

Според задължителните за тази инстанция съгласно чл.220 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН фактически установявания на въззивния съд, на 28.10.2015 г. органи по приходите от ТД на НАП–С., офис „К. село“ извършили проверка на [фирма], която констатира, че този Интрастат оператор е подал Интрастат декларация за изпращания за референтния период м. септември 2015 г. на 15.10.2015 г. извън изтеклия на 14.10.2015 г. законов срок, със закъснение от 1 ден. Въз основа на резултатите от тази и проверка бил съставен АУАН № F186823/28.10.2015 г. от Р. Г. З., старши инспектор по приходите при ТД на НАП–С., въз основа на който било

издадено НП № F186823/01.03.2016 г. от директора на ТД на НАП–С., с което на [фирма] била наложена имуществена санкция по чл.17, ла.1 ЗСВТС в размер на 500 лв. за извършено нарушение по чл.11, ал.1 ЗСВТС.

Софийският районен съд от правна страна е приел, че АУАН № F186823/28.10.2015 г. имал задължителните реквизити по чл.42 ЗАНН, бил съставен в срока по чл.34, ал.1 ЗАНН и бил предявен на [фирма]. НП № F186823/01.03.2016 г. било издадено от компетентен наказващ орган, оправомощен със Заповед № ЗЦУ-1582/23.12.2015 г. на изпълнителния директор на НАП, в 6-месечния срок по чл.34, ал.3 ЗАНН. По съществото на спора въззивният съд е съобразил, че съгласно чл.7 ЗСВТС задължените лица за подаване на декларации по системата “Интрастат” – Интратстат оператори са лицата, регистрирани по ЗДДС, които осъществяват вътрешнообщностна търговия със стоки в годишни обеми, изразени в стойност, над праговете за деклариране по чл.3, ал.1, т.1 ЗСВТС поотделно за всеки търговски поток – изпращания или пристигания съгласно чл.7, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 638/2004. Въззивният съд е съобразил, че с чл.8, ал.1 ЗСВТС са предвидени два вида Интрастат декларации – месечни и коригиращи за пристигания или изпращания, а референтният период е определен като календарен месец, през който те са осъществени. Приел е за безспорно между страните по делото, че [фирма] като регистрирано по ЗДДС, комуто е вменено задължението по чл.11, ал.1 ЗДДС, е подало месечна Интрастат декларация за м.09.2015 г. на 15.10.2015 г. извън законовия срок със закъснение от 1 ден. Въззивният съд е счел, че административнонаказващият орган е нарушил закона, неприлагайки чл.28 ЗАНН въпреки приложимостта му. В тази връзка е съобразил, че целта на чл.11, ал.1 ЗСВТС да се осигури статистическа информация за вътрешнообщностната търговия със стоки била постигната, тъй като с подаването от [фирма] на Интрастат декларация за м.09.2015 г., съответните данни били декларирани. Закъснението от 1 ден бил незначително и не довело нито до неполучаване, нито до неотразяване на информацията за съответния референтен период в системата “Интрастат”. При съвкупна преценка на тези фактори, въззивният съд е счел, те разкриват по-ниска обществена опасност на конкретното нарушение в сравнение с други от същия вид, не се засегнати обществените отношения, охранявани от чл.11, ал.1 ЗСВТС, не са настъпили вредни последици за фиска,

дружеството не било санкционирано за други нарушения от същия вид. С тези мотиви е отменил НП № F186823/01.03.2016 г. изцяло.

Обжалваното първоинстанционно решение е правилно постановено.

Според легалната дефиниция по чл.93, т.9 НК, субсидиарно приложима съгласно чл.11 ЗАНН, „маловажен случай” е „този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителността на вредните последици или други смекчаващи обстоятелства съставлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид”. По тези критерии, наказващият орган трябва да отграничи маловажния случай на административно нарушение от деянията, обхванати от чл.6 ЗАНН, и с оглед спецификите му да реши има или не по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с типичната за дадения вид нарушение. Преценката по чл.28, б.”а” ЗАНН следва да се направи с отчитане на всички особености на конкретния случай, в т.ч. характера на засегнатите обществени отношения, вредоносния резултат, изпълнителното деяние, вида и стойността на предмета на нарушението, укоримостта му, личността на дееца, неговите мотиви и подбуди, както и всички други обстоятелства, които характеризират деянието и дееца. При констатирана маловажност по чл.93, т.9 НК вр. чл.11 ЗАНН наказващият орган е длъжен съгласно чл.28, б.”а” ЗАНН да не накаже, а да предупреди нарушителя, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Ако съдът констатира, че предпоставките по чл.93, т.9 НК вр. чл.11 ЗАНН случаят да се квалифицира като маловажен са налице и въпреки това чл.28, б.”а” ЗАНН не е приложен от наказващия орган, това е основание издаденото наказателно постановление да се отмени за противоречие със закона. Процесното нарушение отговаря на критерии, заложи в легалната дефиниция на чл.93, т.9 НК вр. чл.11 ЗАНН за “маловажен случай”, според така даденото им с ТР № 1/12.12.2007 г. на ВКС задължително чл.130, ал.2 ЗСВ тълкуване.

ЗСВТС урежда статистическа дейност за вътрешнообщностна търговия на стоки между Република България и другите държави – членки на ЕС в съответствие с европейските регламенти в тази област, посочени в чл.1, ал.1, т.1 ЗСВТС, функциите и правомощията на компетентните национални органи при осъществяване на тази

дейност – чл.1, ал.1, т.2 ЗСВТС, както и системата “Интрастат” - чл.1, ал.1, т.3 ЗСВТС. По делегацията по чл.1, ал.4 ЗСВТС, с ПМС № 238/2006 г. е приета Наредба за различните или специфични правила, които ще се прилагат за специфични стоки и движения на стоки, референтни периоди, начина на тяхното отчитане и деклариране, както и стоките, ще бъдат изключени от статистическа дейност за вътрешнообщностна търговия (обн., ДВ, бр.76 от 2006 г., изм., бр.97 от 2010 г.).

По силата на чл.6, ал.1 ЗСВТС системата „Интрастат“ се прилага за събирането на данни за вътрешнообщностни изпращания от или пристигания на територията на Република България на стоки на ЕС. Редът за прилагането ѝ, включително подаването и приемането на Интрастат декларации и други подлежащи на подаване документи или данни и извършването на контрол и корекции на предоставените данни са определят с Наредба № Н-7/2007 г. на министъра на финансите (обн., ДВ, бр.3 от 2008 г., изм., бр.102 от 2009 г., изм. и доп., бр.28 от 2013 г.).

Според чл.7 ЗСВТС задължени лица за подаването на декларации по Интрастат система – Интрастат оператори са лицата, регистрирани по ЗДДС, които осъществяват вътрешнообщностна търговия със стоки в годишни обеми, изразени в стойност, над праговете за деклариране по чл.3, ал.1, т.1 ЗСВТС, поотделно за всеки търговски поток – изпращания или пристигания съгласно чл.7, ал.1 от Регламент (ЕО) № 638/2004. В допълнение чл.6, ал.1 от Наредба № Н-7/2007 г. на министъра на финансите допуска предоставянето на данни за системата “Интрастат” да се осъществява само от Интрастат оператори, които са регистрирани в НАП по реда на чл.8 – 14 от наредбата. Безспорно е в случая, че [фирма] към процесния период е отговарял на всички тези изисквания като регистрирано по ЗДДС лице, което осъществява вътрешнообщностна търговия със стоки в годишен обем над съответните прагове по чл.3, ал.1, т.1 ЗСВТС за деклариране по системата “Интрастат” за 2015 г., определени на основание чл.4 ЗСВТС със Заповед № РД-07-324/21.10.2014 г., издадена за председателя на НСИ (ДВ, бр.89 от 2014 г.). Безспорно е също, че [фирма] е вписано във водения от НАП регистър по чл.8 от Наредба № Н-7/2007 г. на министъра на финансите на Интрастат операторите. Съответно, дружеството е имало произтичащите от този статус задължения за подаване на Интрастат декларации по

чл.8, ал.1 ЗСВТС, уведомления по чл.10 ЗСВТС и документи по чл.12, ал.2 ЗСВТС, при спазване на нормативно установените за това ред, срокове и образци.

[фирма] не е подало месечна Интрастат декларация по чл.8, ал.1, т.1 ЗСВТС за поток–пристигания за референтния период м.09.2015 г. в законовия срок - 14.10.2015 г. Така дружеството е нарушило чл.11, ал.1 ЗСВТС и с това осъществило административнонаказателния състав по чл.17, ал.1 ЗСВТС. Независимо от това, [фирма] е следвало да се освободи от административнонаказателната отговорност за това нарушение съгласно чл.28, б.”а” ЗАНН поради маловажността му чл.93, т.9 НК вр. чл.11 ЗАНН. Първо, [фирма] е подало своята месечна Интрастат декларация по чл.8, ал.1, т.1 ЗСВТС за м.09.2015 г. по електронен път на 15.10.2015 г. в 14.43 ч. Така допуснатото от дружеството закъснение от 14.43 ч. след изтичане на законовия срок по чл.11 ал.1 ЗСВТС за това деклариране на 14.10.2015 г. в 24.00 ч. по всякакви критерии е явно незначително като продължителност в степен, която го дисквалифицира като годно основание за административнонаказателно санкциониране по чл.17, ал.1 ЗСВТС. Второ, [фирма] е подало месечната Интрастат декларация по чл.8, ал.1, т.1 ЗСВТС за м.09.2015 г. в образца, утвърден от НАП съгласно чл.9, ал.3 ЗСВТС с попълнени всички идентификационните и търговски данни по чл.17 от Наредба № Н-7/2007 г. на министъра на финансите, като електронен документ, подаден по електронен път през интернет сайта на НАП, подписан с квалифициран електронен подпис. Тоест, макар и със закъснение, [фирма] надлежно е изпълнило задължението си по чл.8, ал.1, т.1 ЗСВТС, за което свидетелства извършената от НАП валидация по чл.20, ал.2 от Наредба № Н-7/2007 г. на министъра на финансите на данните по тази Интрастат декларацията с генериране на Протокол № 142892/15.10.2015 г. за приемането ѝ. Надлежността ѝ се потвърждава от липсата на последващо отправени от НАП до [фирма] съобщение по чл.12, ал.1 ЗСВТС за открити в нея грешки или несъответствия и/или съобщение по чл.12, ал.2 ЗСВТС за изискване на счетоводни, търговски, други документи, носители на информация и/или справки с цел установяване достоверността на декларираните с нея данни. Обстоятелства, които да са различни от тях, не са констатирани от НАП по реда на чл.3, ал.2, т.7 вр. чл.13, ал.1 ЗСВТС. За тези референтен период, коригираща декларация по чл.8, ал.1, т.2 ЗСВТС не е подавана от [фирма] по реда на чл.22 –

чл.24 от Наредба № Н-7/2007 г. на министъра на финансите. Или, този Интрастат оператор е изпълнил точно задължението си по чл.8, ал.1, т.1 ЗСВТС досежно формата, верността на съдържанието и начина подаване на въпросната Интрастат декларация, като е допуснал само забава при изпълнението му, при това с минимална продължителност. Второ, [фирма] е подало доброволно по своя инициатива тази Интрастат декларация преди от НАП да са предприети каквито и да е действия по повод на просрочието ѝ, в т.ч. преди да е изготвена и връчена покана изх. № 02-53-03-984#7/21.10.2015 г., респ. да е съставен и предявен АУАН № F186823/28.10.2015 г. Процесното нарушение на [фирма] е за първи път. Няма данни, нито доказателства за предходни нарушения на дружеството по чл.11, ал.1 ЗСВТС или която и да е друга разпоредба на ЗСВТС. Тези обстоятелства, съвкупно преценени, свидетелстват за добросъвестност на [фирма] като Интрастат оператор. Четвърто, безспорно е, а и това е вписано в АУАН № F186823/28.10.2015 г. като обяснение и възражение по чл.42, т.8 ЗАНН на [фирма] по акта, че закъснението му се дължи на това, че счетоводителят, отговарящ за подаване на Интрастат декларацията, е бил в отпуск по болест и я е подал в деня на своето завръщане на работа. Тази причина за просрочието, наред с еднократността му, сочат, че нарушението е с инцидентен характер в дейността на [фирма], поради което за постигане на целите по чл.12 вр. чл.83, ал.2 ЗАНН е било достатъчно това дружество само да се предупреди на основание чл.28, б."а" ЗАНН, без да се санкционира по чл.17, ал.1 ЗСВТ. Пето, това, че нарушението по чл.11 ал.1 ЗСВТС е формално, на просто извършване чрез бездействие, без вредите да са негов съставомерен признак, не изключва автоматично маловажността по чл.28, б."а" ЗАНН, тъй като чл.93, т.9 НК вр. чл.11 ЗАНН алтернативно допускат степента на обществената опасност на различните негови случаи да се градира освен по липсата или незначителността на вредни последици и по други смекчаващи обстоятелства. Ето защо няма пречка нулевия вредоносен резултат от допуснатото в случая от [фирма] просрочие по чл.11, ал.1 ЗСВТС, независимо от несъставомерността му по чл.17, ал.1 ЗСВТС, да се съобрази като смекчаващо обстоятелство при преценката чл.28, б."а" ЗАНН. В случая забавата на [фирма] при подаване на процесната Интрастат декларация е преодоляна за броени часове, така че не е попречила на предоставянето на съдържащите се в нея данни от

НАП на НСИ съгласно чл.3, ал.2, т.3 ЗСВТС, нито на отчитането им от НСИ при изготвяне на обобщените и детайлни данни за статистиката на вътреобщностната търговия на стоки между Република България и ЕС, изпращани на Генерална дирекция “Евростат” на Европейската комисия съгласно чл.3, ал.1, т.5 ЗСВТС вр. чл.12 от Регламент (ЕО) № 638/2004 и чл.25 от Регламент (ЕО) № 1982/2004. Следователно спорното закъснение не е довело до неполучаване и неотразяване на информация за съответния референтен период в системата “Интрастат”, нито иначе негативно се отразило на обществените отношения, свързани със статистическата дейност за вътрешнообщностната търговия със стоки, регулирани и охранявани от ЗСВТС наред с европейските регламенти в тази област.

Всички тези смекчаващи обстоятелства в кумулацията си занижават степента на обществената опасност на процесното нарушение по чл.11 ал.1 ЗСВТС на ниво под това на обикновените случаи на нарушения от този вид и му придават маловажност по смисъла на чл.93, т.9 НК вр. чл.11 ЗАНН, при която наказващият орган не е следвало да налага на [фирма] имуществена санкция по чл.17, ал.1 ЗСВТС, а да го предупреди по чл.28, б.”а” ЗАНН занапред да спазва законовите срокове за подаване на Интрастат декларации. Ето защо, като е отменил изцяло НП № F186823/01.03.2016 г. за неприлагане на това приложимо в този случай основание за освобождаване от административнонаказателна отговорност, въззивният съд е спазил закона, а не го е нарушил по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

След извършената касационна проверка по чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН тази инстанция не констатира сочените от касатора пороци на обжалваното решение. При дължимата се по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН служебна проверка намира същото за валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. В отсъствие на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея съдебно решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Водим от горното, Административен съд София – град, III касационен

състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.06.2017 г. по НАХД № 5863/2016 г. на Софийския районен съд, НО, 103 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: